

Diáktársaim, kedves tanáraink és jómagam április 12-én, vasárnap reggel indultunk útnak. A korai kelés mindenkire rányomta bélyegét, a buszozás első néhány órája nagyon halkán, szinte csendben telt el.

Ahogy a Nap felkelt, mi is feltöltődtünk energiával, és az utastérben egyre nagyobb hangzavar lett úrrá. Két-három óránként megálltunk, lábainkat megtornáztattuk, majd továbbindultunk. Kora délután tűnt fel csak mindenkinek, hogy már bizony német nyelvterületekre értünk: először Ausztria, majd Németország következett. Az osztrák Kronehit nevű rádiócsatornát hallgatva felbátorodtunk, és mi is dalra fakadtunk. Előkaptunk egy zsebhangeszórót, és hála a modern technikának, a kisbuszt német zenék árasztották el. Megjött a jókedv, a német életérzés, és ami a legfontosabb, a nyelvtudásunk is felszínre került. Ilyen eufórikus állapotban érkeztünk meg Schwetzingenbe este hat óra tájékán. A buszról leszállva mindenki buzgóan kereste német cserediákját, cserediáklányát, majd a találkozástól felfrissülve mindenki hazatért, és elfoglalta saját ideiglenes otthonát. Egy gyors családi bemutatkozás, körbevezetés és vacsora után ágyba dőltünk, hogy kipihenjük a 12 órás utazás fáradalmait, és, hogy kellő erőt gyűjtsünk a hét további napjaira.

Az első napot máris egy lehetetlennek tűnő hétórai keléssel indítottuk, ezt követően elindultunk egy egész napos kirándulásra - a Pfalz felfedezésére. Délelőttünk javarészt a Triefels vára megtekintésével telt. A kilátás csodás volt, a friss hegyi levegő új erőt adott nekünk, a vár látványától pedig le voltunk nyűgözve. Egy gyors körbejárás és történethallgatás után Annweilerbe mentünk, visszaereszkedve a hegyek lábaihoz. Ebben a szép kis régi városban ebédeltünk, és egy kevés barangolás után Landau felé vettük az irányt. A program részeként meglátogattuk az állatkertet, később pedig a belvárosba mentünk. Itt kaptunk lehetőséget egy kis szabadságra; vásároltunk, kávéztunk, fagyiztunk, ettünk-ittunk. Fáradtan sétáltunk vissza a buszhoz, és este fél hétkor már a Hebel Gymnasium parkolójában vártuk német pótszüleinket, hogy hazajuthassunk.

Schulzeit! Kedden reggel betekintést nyertünk a német iskolafalak közé, tanórákon vettünk

részt cserediákjainkkal együtt, majd elgyalogoltunk Schwetzingen szívébe, a belvárosba. Tizenegy óra magasságában megérkezett a Városháza elé a polgármester - , vagy ahogy mi tanultunk, az Oberbürgermeister - és elmondta köszöntőbeszédét, melyet követően megajándékoztak minket a helyi önkormányzat, és a Hebel Gymnasium igazgatósága nevében. Kaptunk enni- és innivalót és egy táskát. A helyi újság riportere termelt a helyszínen, és néhányunkkal még interjút is készítettek. A Városházát elhagyva a német cserediákok vezetésével felfedeztük Schwetzingen kis utcáit. Ebédeltünk, fagyiztunk, és néhányan vásároltunk is. Egy félórányi pihenést követően azonban továbbálltunk, következő célpontunk a Schlossgarten volt.

A nagy meleggel kicsit dacolva, de a kert szépségétől elámulva jártuk végig a hatalmas területet. Láttunk angol- és franciakertet, viaduktokat, vízköpőket, tavakat, kisebb patakokat, virágoskerteket, gyönyörű hidakat, láttuk a Musheét - egy török templomot -, és voltunk a „Világvégén” is. Négy körül járt az óramutató, mikor hazatértünk, és kezdetét vette a családi délután. Közel tízen összeverődve kerestük fel a schwetzingeni lézerharcpályát, ahol több mint két órán keresztül szórakoztunk. Fáradtan és felejthetetlen élményekkel tértünk haza, azonban az este még nem fejeződött be. Egyesek egy bárba tértek be, és ott múltatták az időt, mi pedig egy másik diák családjánál vacsoráztunk többedmagunkkal. Hazaértünk, és mint egy jóllakott napközis, úgy dőltünk be az ágyunkba. Egy gyors tusolás után lefeküdtünk, hiszen még rengeteg energiára volt szükségünk, mert ez még mindig csak a második napunk volt.

A harmadik nap hasonlóan kezdődött, mint az előtte lévő. Iskolába mentünk, aktívan részt vettünk a németnyelvű tanórákon, de délben távoztunk, hiszen már hasunk is árulkodott arról, mit kéne tennünk. Csak magyar diákok és tanárok gyűltünk össze a menzán, és egy kiadós ebéd után Heidelbergbe utaztunk. Megérkeztünk a kastélyhoz, bejártuk a körülötte lévő zöldellő parkot. Nem akartunk hinni a fülünknek, amikor kedves tanáraink közölték velünk a csodás hírt, hogy a kastélyban magyar idegenvezetés lesz! Örömmel és boldogsággal telve fedeztük fel a kastély romjait, számos érdekes és izgalmas történet kíséretében. Következett a belváros! Sikló segítségével ereszkedtünk le a hegyoldalon és mindenki belevetette magát a zajos német utcák világába. Ajándékbolt, Németország legrégebbi szállodája, édességbolt, fagyizó, pizzázó és kávézó; volt itt tehát minden, mi szem szájnak ingere. Pénzünk közel felére csökkent, de tartalékoltunk, ugyanis tudtuk, a következő napon még nagy szükségünk lesz rá. Este a Bajnokok Ligája keretein belül mérkőzött meg a müncheni óriásklub portugál ellenfelével, ezért nem is volt kérdéses a program. Vacsora után találkoztunk egymással, beültünk egy bárba, és közel harmincan néztük árgus szemekkel az FC Porto - FC Bayern München mérkőzést. Sajnos nem adatott meg az a szerencse, hogy láthassuk, hogyan is örülnek a németek a bajor sikernek, így az 1:3-as végeredményt tudomásul véve, söreink elfogyasztása után hazaindultunk.

Az első nap a szállás megismerésével kezdődött, majd a város körbejárásával. A szállásunk a Hotel Schloss Schwetzingenben volt, amely egy gyönyörű, történelmi épületben helyezkedik el. A városban sok látnivaló van, például a Schloss Schwetzingen, a Károlyi-park és a Károlyi-kastély.

Molnár Martin